

CUPRINS

Cuvânt înainte	9
Introducere: București, un oraș, un cartier, o stradă, o adresă.....	13
Cartierul Puișor	32
Strada Coriolan nr. 44	46
Acasă	57
La școală.....	96
Joaca.....	115
În vacanță	148
Distrația	170
Dincolo de Puișor	178
Adio, casă! Demolarea	236
Epilog	248
Anexa 1: Termeni și expresii familiare, colocviale, argotice	253
Anexa 2: Cărți, albume, ghiduri cu și despre București.....	258
Anexa 3: Imagini-foto de demult și de-acum.....	266

CUVÂNT ÎNAINTE

Pentru mine, București este orașul natal.

Și atunci, cum să nu-l îndrăgesc, să nu-l descopăr și să nu scriu câte ceva despre el, atât cât am reușit să-l cunosc, să-l simt, să-l înțeleg, desigur, nu de ajuns.

Iubesc Bucureștiul așa cum este el și nu mă întreb de ce anume, am locuit – și încă mai locuiesc – doar în București. Când ies în oraș, în centru, am senzația că locurile pe care le străbat sunt, de fapt, o prelungire a curții mele, adică o curte mai mare, mai largă, în care mă pot mișca în voie, deoarece mi se pare că îmi aparține necondiționat.

M-am surprins, adesea, zicând sau scriind „Bucureștiul meu”, „cartierul meu”, „strada mea”, ceea ce spune ceva despre legătura mea cu acest oraș-capitală și cu locurile pe unde mi-a îngăduit să-mi port pașii.

Ce-ar fi să povestesc despre ce și cum a fost în anii pe care i-am trăit în București, într-un cartier, pe o stradă purtând un nume și câte un număr cu soț sau fără soț la fiecare poartă?

Așa s-a născut ideea acestor amintiri, prețioase pentru mine, din păcate, filtrate de nemiloasa uitare, căci multe trec pe lângă mine fără să le dau de cap.

Deși, inițial, am proiectat un text restrâns, privitor doar la anii copilăriei, cu un titlu de felul „Cum se jucau copiii atunci”, m-a furat condeiful și m-a dus mai departe, în

deceniile care au urmat. De fapt, m-a inspirat inițiativa „Uranus atunci/Uranus acum” (e-zepelin.ro/uranus-acum), încercând o adaptare la cartierul meu, Puișor, din imediata vecinătate cu cel de mai sus.

Pe harta orașului, zona dimprejurul străzii Puișor este inclusă în cartierul 13 Septembrie. Totuși, eu am crescut cu convingerea că locuiesc în cartierul Puișor, ca și alții, de altfel, locuitori vremelnici sau stabili. Poate, cine știe, „pe vremea mea”, cartierul Puișor chiar exista pe hărțile de-atunci și doar răvășeala demolărilor din zonă i-o fi afectat identitatea. Oricum, în conștiința și în sufletul celor ce l-au locuit, el sălășluiește ca „Puișor”. Îngăduiți-mi să-l consider „cartierul meu”.

Pe parcursul acestei scriituri, cititorul ar urma să descopere intenția mea de a descrie, simplu, adevărat și cu decență, o fărâmă de viață așa cum era atunci într-un colțișor de București, nici de centru, nici de margine, cu o mică istorioară în devenirea lui, tulburată de vremurile care au năvălit peste el.

Pe ce m-am bazat?

Paginile scrise au izvorât din experiențele mele directe, observări atente în peregrinările mele prin oraș și prin țară, documentări din surse la îndemână (studii de specialitate, albume, ghiduri, cartograme, înscrisuri etc.), cărți literare despre locuri și personaje bucureștene, discuții ocazionale cu persoane cunoscute ori întâlnite doar în treacăt, evocări și interpretări de evenimente trecute și prezente alături și împreună cu semenii de-ai mei, bucureșteni, dar nu numai.

Adesea mă întrebă mai tinerii mei parteneri de dialog „ce?”, „cum?”, „de ce?” când vine vorba despre vremuri pe care ei nu le-au trăit, nici nu se născuseră ori erau prea mici pentru a le înțelege și a li se întipări în minte. Nu este ușor să formulezi răspunsuri care să-i satisfacă, dar măcar încerci, uneori îi convingi, alteori nu, dau din cap a îndoială sau nu le vine să creadă că „așa a fost”.

Ce a rezultat? Îndrăznesc să spun că lucrarea de față ar putea fi un *jurnal documentar*, adică o combinație între aduceri aminte dintr-un bagaj personal și o seamă de realități obiective prin conținutul lor, având, totuși, și o notă de subiectivitate datorată cuvântului scris. Se știe că scrisul are, printre alte virtuți, și un puternic efect eliberator, așa că n-aveam cum să evit unele nuanțe de subiectivism. Mărturisesc că m-au încercat tot felul de stări. Unele mă îndemneau să continui, altele mă făceau să pun pixul jos și să renunț. La ce bun?, îmi ziceam. Totuși, am dus până la capăt firul depănarilor, așa cum s-au succedat ele în răstimpul ce le-a fost destinat. Nu am spus chiar totul. Am mai păstrat și pentru mine.

În text apar frecvent „atunci” și „acum”, adică un timp trecut, care a fost cândva și a rămas în urmă, și un timp prezent ce se petrece sub ochii noștri, destul de grăbit ca să poată fi deslușit până să treacă, devenind, la rândul-i, trecut.

Lectura celor scrise poate trezi cititorului nostalgii, aduceri-aminte, curiozități, dar îi poate oferi și o credibilă imagine a celor văzute și trăite „pe viu”, în decenii de „dinainte” și de „după” un răsunător eveniment, care a separat definitiv o epocă apusă de o alta care abia a răsărit în istoria noastră recentă.

Nutresc un sentiment de mulțumire de sine că am înfăptuit acest demers, ca și când mi-aș fi făcut datoria față de locul în care m-am născut, de copiii cu care m-am jucat și părinții lor, colegii de școală și de muncă, profesorii care ne-au îndrumat și atâția alții care m-au însoțit – cum se spune – pe calea vieții.

Drumul acestor mărturii către cititori, bucureșteni și nebucureșteni, va porni, de unde altundeva, din centrul Bucureștiului, unde se face prezentă binecunoscuta Editură Universitară, animată de o distinsă conducere și remarcabili profesioniști, iubitori, desigur, de acest oraș.

Prietenii mi-au fost (foarte) aproape, au contat enorm – și nu spun vorbe mari –, ei știu de ce și mai știu, de asemenea, cât îi prețuiesc. Copiii lor, la rându-le, au lărgit cercul meu de prieteni și mă bucur să-i văd buni, frumoși, generoși, în familiile lor, unde se ridică deja altă generație.

Am lăsat familia la urmă, tocmai pentru că este „cea dintâi”. Cu părinții pornești și tot cu ei continui, sub veghea lor, căci altfel cum ai putea răzbi prin toate câte treci?

Ce altceva mi-aș putea dori decât o viață mai frumoasă, mai interesantă, mai amuzantă, mai... pentru cei mai tineri membri ai familiei, cu nume frumoase, Vlad și Darie, alături de părinții lor, Cristina și David, în vremurile de acum și cele pe care le vor înfrunta în viitor.

Oare ce vor avea ei de povestit?

Autoarea
Sfârșit de an 2019 în București